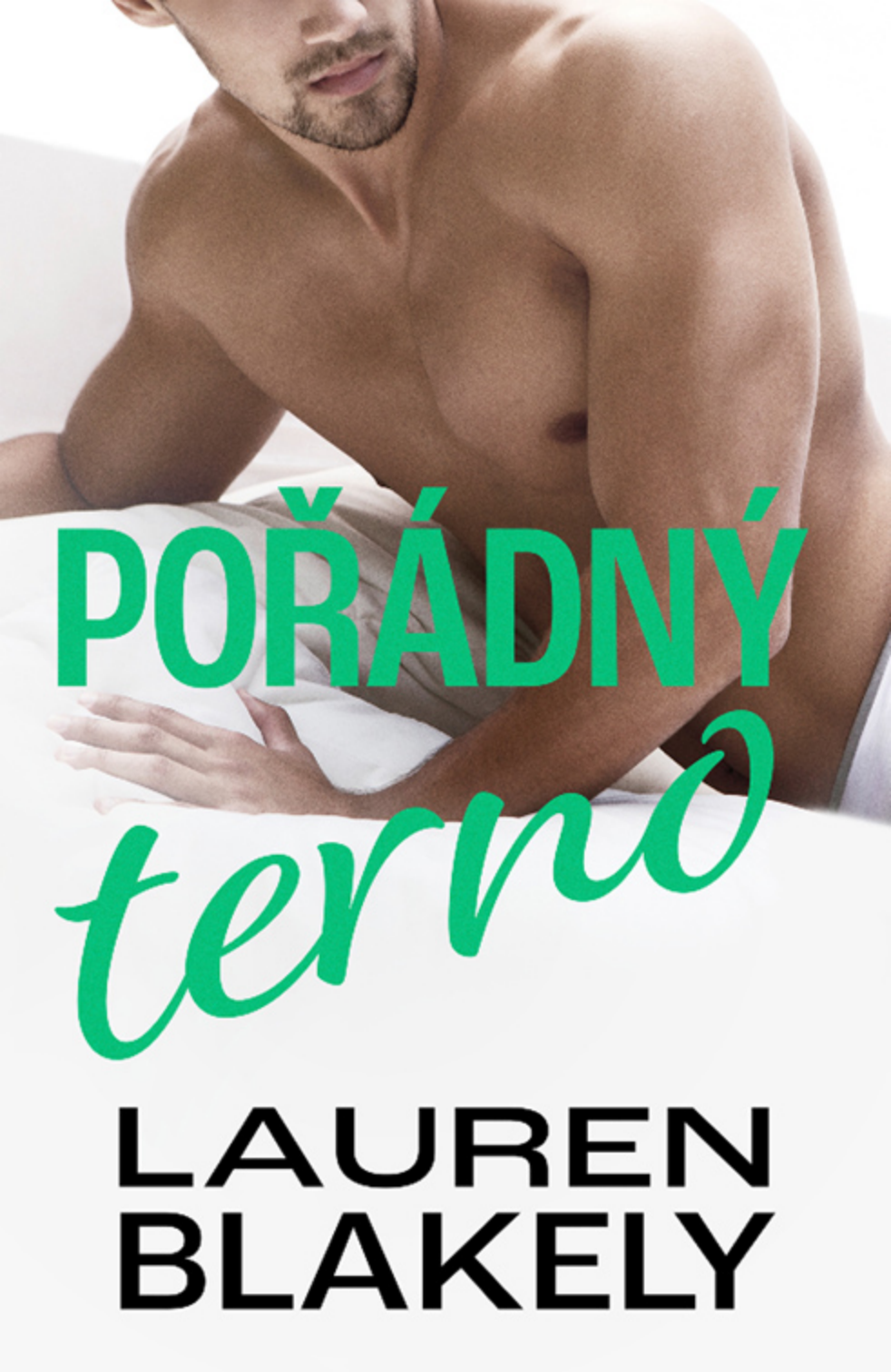

POŘÁDNÝ
termo

**LAUREN
BLAKELY**

P O Ř Á D N Ý
T E R M Í N

Copyright © 2017 by Lauren Blakely

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Vargová, 2023

Cover © Daniel Pocar, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3610-2 (pdf)

Lauren Blakely

P O Ř Á D N Ý
T E R N O

přeložila Alžběta Vargová

Obsah

O MNĚ

PROLOG

KAPITOLA 1

KAPITOLA 2

KAPITOLA 3

KAPITOLA 4

KAPITOLA 5

KAPITOLA 6

KAPITOLA 7

KAPITOLA 8

KAPITOLA 9

KAPITOLA 10

KAPITOLA 11

KAPITOLA 12

KAPITOLA 13

KAPITOLA 14

KAPITOLA 15

KAPITOLA 16

KAPITOLA 17

KAPITOLA 18

KAPITOLA 19

KAPITOLA 20

KAPITOLA 21

KAPITOLA 22

KAPITOLA 23

KAPITOLA 24

KAPITOLA 25

KAPITOLA 26

KAPITOLA 27

KAPITOLA 28

KAPITOLA 29

KAPITOLA 30

KAPITOLA 31

KAPITOLA 32

KAPITOLA 33

KAPITOLA 34

KAPITOLA 35

KAPITOLA 36

KAPITOLA 37

EPILOG

DALŠÍ EPILOG

Poděkování

*Tuto knihu věnuji doktoru Khashimu.
Díky za vaši laserovou přesnost a všechnen čas,
který jste mi věnoval!*

O MNĚ

Bylo mi řečeno, že jsem nemálo obdařenej.

A nemyslím jen tím v kalhotách. Mám taky výkonnej mozek a srdce ze zlata. Svoje dary rád využívám naplno – celou tu dokonalou výbavu. Můj život běží jako na drátkách...

Dokud se neocitnu v koutě, kam mě zahnala jedna sexy spolubydlící, a je z toho pořádně žhavý... peklo.

V tomhle městě se totiž byt hledá hůř než opravdová láska, takže se do jednoho musím natěsnat s ukrutně sexy a úžasnou mladší sestrou svého kámoše. Když musíš, tak musíš.

Zvládnou Josie odolat. Umím se ovládat, soustředit a držet ruce u těla, a to i na těch ubohých pětapadesáti metrech čtverečních, který spolu obýváme. Dokud mi jedný noci nevklouzne pod peřinu. Prý jí to pomůže usnout po tom, co se ten den stalo.

Spoiler – neusneme ani jeden.

Zmínil jsem, že je navíc jednou z mých nejbližších přátel? Že je veselá, krásná a má pod čepicí? Nejsem sám, kdo tu je pořádný terno.

Co si má chlap v takový situaci počít?

PROLOG

Řekněme, čistě teoreticky, že zvažujete spolubydlení s ženou, kterou chcete opíchat.

Najít byt je koneckonců těžší než najít opravdovou lásku, takže i když to znamená bydlet s roštěnkou, která vám možná – teoreticky – vždycky připadala šíleně sexy, uděláte to, že jo?

Hele, já vím, co si teď říkáte.

Tohle neskončí dobře. Nepodepisuj tu smlouvu. Běž jinam.

Ale jsme jen kamarádi, přísahám. Navíc tohle je New York. Nájmy jsou šíleně drahý. Vždycky je lepší se o ně podělit, no ne? No tak. Tak byste radši platili energie napůl, i kdyby to znamenalo, že se z vás stane chlapecká vrba pro její dobrodružství ve světě online seznámk.

Pche. To zvládnou levou zadní. Radit jí ohledně jejích úlovek je naprostá brnkačka. Stačí ukázat na profilovku a říct: debil, slizoz, kretén...

Protože žádný z těch sráčů jí není hoden.

Tu smlouvu byste podepsali, i kdyby to znamenalo snášet každý ráno mučivej pohled na tuhle krásku, jak vychází ze sprchy s miniaturním ručníkem kolem koz.

Lážo plážo.

I když zavolá: „Ty, Chasi, podal bys mi tělový mlíko?“

Pche. To by zvládlo i mimino.

No dobře, možná jsem trochu zakňoural, když mě o to poprosila. Uznávám, že když jí sklouzl ručník a já zahlédl záblesk její dokonalý kůže, než si ho zase vytáhla, bylo to dost tvrdý – asi jako ocel.

Ale to všechno zvládnou, žádný problém.

A víte proč?

Dělám to už roky a je to můj skrytej talent.

Každý má nějakou jedinečnou schopnost. Vy si možná umíte olíznout loket, strčit si do pusy celou pěst (tohle doma nezkoušejte, děti) nebo šilhat každým okem jinam. S takovými věcmi byste udělali dojem na každý párty.

Chcete vědět, co umím já? Moje jedinečná schopnost mě zachraňuje v situaci, která mi v kalhotách probouzí ptáčka zpěváčka, co by zpíval od rána do noci.

Je to tohle: jsem král třídění emocí a na všechno mám speciální přihrádku. Na touhy a činy. Chtíč a city. Lásku a sex. Jedno jde sem, druhý tam. Nikdy se nesmíchají.

Takže když mi moje nejlepší kamarádka navrhla řešení velkého problému, kterej trápil nás oba, nenapadlo mě, že by se mohlo něco podělat.

Stačí držet ruce u těla, zahnat chlípny myšlenky a dívat se jinam, až se příště bude svlíkat.

Pouhých pár metrů ode mě.

To zvládnou. Naprosto s klidem.

Mistra sebeovládání nevyvede z míry nic.

Ani sdílet pětapadesát metrů čtverečních s ženou, kterou chce už roky.

Dokud se jednou v noci neprobudí a nenajde ji u sebe pod peřinou...

KAPITOLA 1

Mám teorii, že lidskej mozek potřebuje alespoň tři pokusy, aby zpracoval něco, co nechce slyšet.

Třeba teď.

Jsem u třetího pokusu.

I když to, co žena na telefonu říká, slyším úplně jasně, jsem přesvědčenější, že když to budu opakovat jako otázku, nakonec mi odpoví, co chci slyšet. „Ten byt nedostanu?“ zkouším to znovu, protože špatný zprávy se jistě změni na něco dobrýho jako mávnutím kouzelnýho proutku. Jako kdyby se z rýžového sucharu stala pizza. Nejlépe sýrová s houbami.

Tohle mi realitačka prostě říkat *nemůže*.

„Majitel si to rozmyslel,“ řekne znovu a rozkošná jedna plus jednička v Chelsea mi proklouzne mezi prsty.

Pochoduju před nemocnicí, před vchodem na pohotovost. Skřípu zuby a prudce se nadechuju. Chodník je přecpanej dalšími doktory, sestrami a zdravotníky, o návštěvnících nemluvě. Jdu od nich pryč podél cihlovýho exteriéru budovy, před níž trávím tuhle krátkou přestávku. „Ale tohle je už po pátý, kdy to nevyšlo,“ řeknu a ze všech sil se snažím o klidnej tón. Nerozčiluju se. Nejsem

cholerik. Ale kdybych byl, tohle by mi dalo pořádnou záminku. Dante se mýlil. Najít si byt v New Yorku je desátej kruh pekla. I jedenáctej, dvanáctej a třináctej.

Jen považte, jaký jsem měl v tomhle nesmyslném snažení zatím štěstí: poprvý to krachlo, když si to majitelka rozmyslela. Podruhé byt radši pronajali někomu z rodiny. Ve třetím bytě byli termiti. Už chápete.

„Situace na trhu je teď složitá,“ řekne realitačka Erica. Neměl bych jí křivdit. Najít mi čtyři stěny a podlahu se snaží už přes měsíc. „Znovu se podívám, jestli se neobjevily nějaké nové nabídky.“

„Díky. Končí mi smlouva, takže za chvíli ze mě bude bezdomovec.“ Otočím se a chvátám zpátky ke vchodu. Koupě nepřipadá v úvahu. Pořád splácím školný a doktoři si v dnešní době nevydělávají jako dřív. Obzvláště ne ti, co jsou prvním rokem na pohotovosti.

Zasměje se. „Pochybuji, že by z vás byl bezdomovec. Kromě toho pořád platí, že můžete ke mně na gauč. A ostatně i do postele, jestli víte, kam mířím.“

Zamrkám. To tedy vím. Ale nečekal jsem, že mi realitní agentka bude ve středu odpoledne dělat návrhy.

Nebo ve čtvrtek. V pátek. V podstatě kterýkoli den v týdnu.

„Dík za nabídku.“ Ovládnou překvapenou reakci, protože jsem si myslel, že je vdaná. A ne jen tak ledajak, ale šťastně.

„Dejte mi vědět, Chasi. Umím parádní rybí salát, jsem neuvěřitelně čistotná a nechtěla bych po vás ani cent. Domluvili bychom se na nějaké jiné formě platby,“ zavrtní.

A tak mi moje realitní agentka oficiálně navrhla, abych byl její zajíček. Do hajzlu. Přišel čas nechat si narůst vousy. Víím, že na svou práci vypadám mladě, ale že bych vypadal tak mladě, aby

mi přistála nabídka nechat se vydržovat? Podívám se do okna nemocnice a prohlédnu si svůj obličej. Hladce oholenej, oříškově hnědý oči, světle hnědý vlasy, ostře řezaná brada... Sakryš, jsem to ale exemplář. Není divu, že mi učinila návrh. Možná bych ji měl brát víc vážně.

I když nemám sebemenší chuť upsat se někomu jako sexuální otrok, její nabídka mě málem zláká, protože už jsem v koncích. Prohledal jsem craigslist a všemožný jiný weby, ale za garsonku aby dal jeden ledvinu – to by bylo snazší než najít si bejvák normálně.

Znáte ty televizní seriály, v nichž natěšená dvacetiletá asistentka reklamy uloví parádní byt s květináči, sytě růžovými zdmi a koutkem na čtení na Upper West Side? Nebo v nichž kluk, kterej získal první práci v časopise a jemuž dosud teče mlíko po bradě, přistane v namachrovaném staromládeneckým bytečku v Tribeci?

Lžou.

V tomhle bodě bych dal slezinu i za přístěnek pod schody. I když počkat, to zase ne. Svoji slezinu mám rád. Abych se vzdal jakýhokoli orgánu, i toho, bez něž bych se teoreticky mohl obejít, musel by to být alespoň přístěnek v prvním patře.

„Co myslíte? Šel byste do toho?“ zeptá se Erica hlasem, kterej nepochybně považuje za hříšně sexy. „Bob řekl, že by mu to nevadilo.“

Zamračím se. „Bob?“ Hned bych z té otázky vycouval, protože mám podezřelý tušení, že Bob bude její vibrátor. Jestli mi odpoví, můžu si za to sám.

„Bob, můj manžel,“ řekne nevzrušeně. Teď bych byl radši, kdybychom se bavili o pomůcce.

„To je od něj štědré,“ pronesu suše. „Dejte mu vědět, že si vážím jeho šlechtnosti, ale zrovna se uvolnila matrace v šatně.“

Vypnu mobil a vejdu dovnitř, protože krátká přestávka skončila. Sandy, kudrnatá vrchní sestra, ke mně napochoduje s vážným výrazem ve tváři a pohodí hlavou směrem k vyšetřovně. Nenápadná jiskřička v jejích šedých očích mi však napoví, že stav nejnovějšího pacienta nebude tak vážný.

„Na dvojce. Cizí těleso zapíchnuté v čele,“ řekne mi. To je signál, abych zapomněl na metry čtvereční a nekonvenční spolubydlení.

Na lůžku ve vyšetřovně najdu kostnatýho, blondatýho Aquamana.

„Já jsem doktor Summers. Super hadry,“ usměju se na něj. Úsměv vždycky odlehčí situaci. Kromě toho, kdybych se lekl osmicentimetrového střepu, kterej chlápčovi v zeleném kostýmu trčí z čela, zasloužil bych, aby mi odebrali licenci.

Věnuje mi skleslej úsměv a podívá se na svůj ohoz. Polyesterovej kostým má trhlinu na pravém rukávu a na stehně.

„To jste si ráno asi užil zábavy,“ řeknu při pohledu na křišťálovej úlomek v jeho kůži. „Nechte mě hádat. Vaše čelo se důvěrně seznámilo s lustrem?“

Provinile přikývne a výraz v jeho očích mi napovídá, že nezkoušel létat.

„A nechte mě hádat ještě jednou.“ Promnu si bradu. „Snažil jste se opeřit si sex tak, že se zkusíte pověsit na lustr.“

Polkne, znovu mírně přikývne a vypraví ze sebe nejisté *jo*. „Můžete ho vyndat?“

„Jak by řekla vaše partnerka,“ řeknu a on se zasměje. Poplácám ho po rameni. „Nemohl jsem si pomoci. Ale odpověď je ano a zůstane vám jen jizvička. Umím výborně šít.“

Zhluboka se nadechne a já se pustím do práce. Umrtvím mu čelo a vyndám z něj střep. Přitom si povídáme o jeho lásce k superhrdinům a o mém problému najít si byt.

„Na Manhattanu je to šílené,“ řekne. „I u komerčních nemovitostí se teď všechno úplně zbláznilo.“ Potom dodá, skoro plaše: „Ale já si nemůžu stěžovat, protože se tím živím.“

„To jste chytrý. Za metr čtvereční se v tomhle městě platí zlatem,“ řeknu a dokončuju stehy.

O dvacet minut později je čelo sešitý a sestra se vrací se střepem v plastovém sáčku se značkou biologického rizika. Podá mi ho a já ho vrátím jeho právoplatnému majiteli.

„Suvenýr z dnešní návštěvy pohotovosti,“ řeknu mu, když přebírá sáček.

„Díky, doktore. Je smutné, že jsme se ani nedostali k tomu hlavnímu.“

„Proto o tom lidi jen mluví. Nemůžete to dělat, když visíte z lustru. Až příště zatoužíte po dobrodružství, běžte na kurz vaření a dezert si dejte doma na stole, jasné? Ale ať je z pěkně hladkého dřeva, protože bych vám nerad tahal deseticentimetrové třísky z velkého svalu hýždového. To by nebylo tak mužné zranění.“

Rázně přikývne. „Slibuji. Už nebudu zkoušet žádné akrobatické kousky.“

„Ale štěstí, že máte ženu, která vás má tolik ráda,“ řeknu, když vyjdeme z místnosti.

Nakloní hlavu ke straně. „Jak víte, že mě má ráda?“

Kývnu na řadu židlí v čekárně na konci chodby. Prsatá tmavovlasá žena v smaragdově zeleném kostýmu si tam kouše ret a kouká se na hodinky. Když zdvihne oči a podívá se na Aquamana, rozzáří se.

„Hádám, že tahle mořská panna vás sem přivedla? A čekala na vás?“

„Jo,“ řekne Aquaman a zadívá se na ženu s přiblblým úsměvem.

„Dnes večer postel. Použijte postel, chlape,“ řeknu tlumeným hlasem.

Ukáže mi zdvižený palec a odejde.

A to je pro dnešek poslední kapitola pohádek o zlobení, který vás dostane na pohotovost. Včera to byl rozbitý zip. Minulej týden zlomenina způsobená přemetem vzad. Jo, nechcete vědět, co se zlomilo.

Po konci šichty se převleču v šatně, zapnu si džíny a natáhnu tričko. Prohrábnu si vlasy, popadnu sluneční brýle a práci hodím za hlavu. Jakmile se za mnou zavřou dveře nemocnice Mercy Hospital, vypnu svůj lékařskej mozek, do uší strčím sluchátka a pustím si audioknihu, kterou teď poslouchám. Je o teorii chaosu a dělá mi společnost na cestě do Greenwich Village, kde se mám s někým setkat.

V centru se spolu s davem Newyorčanů vyhrnu z metra do teplého červnového dne a zamírím do cukrárny Lásky z cukru, kam za mnou přijde kámoška Josie.

Ano, já se přátelím s někým, kdo má prsa.

Protože mám ještě jednu teorii – muži a ženy mohou být přátelé. Báječní přátelé. I když má žena ty nejfantastičtější prsa, jaký muž kdy viděl. Tělo je jen tělo. Dokážu nezaujatě ocenit její postavu, všechny ty křivky a měkkost, ale to neznamená, že se s ní chci pověsit za lustr nebo ji ojet na stole.

Fajn, přiznávám, že bych si dal říct, ale zakazuju si o Josie takhle přemýšlet.

I když v tom růžovém tričku s kulatým výstřihem a rozkošný puntíkový zástěře, kterou má kolem pasu, vypadá úžasně.

Jakmile mě uvidí, zamává a zavolá mě do cukrárny.

Jdu za ní a sliny se mi sbíhají jen proto, že mám rád sladkosti.

KAPITOLA 2

Josie mi před nosem zamává červenou rybkou.

„Čerstvě ulovená,“ řekne a vychloubavě kývne hlavou na ten mrňavej bonbónek, co drží v ruce. „Přímo z políček cukrárny.“

„Bránila se?“

Zavrtí hlavou a hodí rybu do plastovýho sáčku. „Ne. Podlehla mojí kreditce. Hned mi na ni skočila.“ Luskne prsty.

Jsme v Abingdon Square Park, v malým trojúhelníku zeleně na kraji Greenwich Village. Je to jeden z těch manhattanských parčíků, který působí jako samostatnej ostrov, a my se usazujeme na tmavomodře natřenou lavičku. Jsme kousek od cukrárny, kde byla Josie na lekci výroby sladkýho sushi.

Vytáhne ze sáčku novou dobrotu a podrží ji v dlani. „Připravenej?“

Otevřu pusu. „Strč mi to tam, bejby.“

Jo, možná to vyznělo trochu sprostě.

Ale komu to vadí? Mně tedy ne a Josie, která je zároveň mladší sestrou mýho nejlepšího kámoše Wyatta, taky ne. Poprosila mě, abych jí dnes posloužil jako pokusnej králík. Nejdřív mám otestovat

Rybičkovou rolku, jak to nazvala. Je to červená gumová rybička na kousku marshmallow, obaleným zeleným kyselým jazykem.

Chvilé, jako je tahle, mi připomínají, že vždycky záleží, z jakýho úhlu se na věci díváte. Protože můj život by mohl být horší. Jasně, každým dnem začnu vymetat Airbnb a střídat žmolkovitej gauč za ještě žmolkovitější matraci, ale zato teď mi na jazyku přistane sladkost.

Kousnu do rolky a pocítím celej karneval lahodnosti. Dokoušu, zakmitám obočím a uznale kývnu. Nasadím přehnanej hlas food kritika. „Zkrátka dokonalý mix marshmallownové lahody, který se báječně mísí s břítkostí kyselého jazyka. Navrch ještě chuťová senzace věčně oblíbené gumové rybičky a výsledkem je mistrovské dílo.“

Josie je pekařka, ale ne jen tak obyčejná. Je to světová *dezer-tiérka*. Nevím, jestli takovej výraz existuje, ale měl by, vzhledem k tomu, co tahle ženská dokáže s mixérem a plechem. Neexistuje nic sladkýho, z čeho by vám nedokázala uspořádat mejdan v puse. Možná proto slaví takovej úspěch s pekařstvím Sunshine, který převzala po rodičích.

Po tom mistrovským komplimentu na mě vrhne překvapenej pohled. „Fakt? Neříkáš to jen tak?“

Odpovím s kamennou tváří. „O sladkostech nikdy nelžu. Ná-zornej příklad. Vzpomínáš, jak jsi udělala ty čokoládový sušenky, který obsahovaly tu nejhorší přísadu na světě?“

„Ty jim pořád nemůžeš přijít na jméno, co?“

Zavřu oči a podél páteře mi proti mý vůli proběhne chvění. „Jen se snažím zahnat vzpomínku na...“ zhluboka se nadechnu a donutím se to vyslovit: „hrozinky.“ Když otevřu oči, jsem si jistej,

že se v nich dosud zračí hrůza z toho, co těm bezmocným sušenkám provedla. „No vážně. Jak jsi mohla poskvřnit něco tak úžasného, jako jsou čokoládové sušenky, sušenými hrozny?“

Bezradně pokrčí rameny. „Takhle se v kuchyni zjišťuje, co funguje a co ne. Musíš to zkusit. Jen jsem zkoušela něco jiného. Kovbojský sušenky s kousky čokolády, kokosu a –“

Přitisknu jí dlaň na rty. „Neříkej to.“ Pustím ji a ona obrátí oči v sloup a zašeptá *hrozinky*.

Zašklebím se. „No, tyhle sushi rolky jsou pravej opak. Jsou perfektní. Ale proč jsi šla kvůli nim na kurz? Proč to prostě neděláš podle receptu?“

Její odpověď je prostá. „Ráda chodím na kurzy a chci, aby tyhle dezerty chutnaly co nejlíp. Navíc žena, který ta cukrárna patří, prodává ty nejlepší bonbóny. Nejsou to obyčejný gumový rybičky, jaký si koupíš v supermarketu. Vyrábí je sama podle rodinného receptu. Jsou dobrý, no ne? Proto jsem se s tebou chtěla setkat hned po konci lekce. Abys je ochutnal čerstvý.“

„Ty je budeš prodávat čerstvý?“

Nadšeně přikývne a široce rozpřáhne ruce. Stříbrnej prstýnek ve tvaru srdíčka, co má na ukazováčku, se zaleskne ve večerním slunci. „Můj plán zní následovně. Každý den začnu nabízet novou zábavnou a originální sladkost. Třeba sladký sushi v pondělí ve tři a v úterý sušenky s kousky kokosu a čokolády, už bez té přísady, kterou nesmíme jmenovat.“

Zamumlám *díky*.

„Středeční odpoledne bych mohla nabízet grepový makronky. Můžu to propagovat na sociálních sítích, jako to dělají food trucky. Něco jako každodenní hodinka sladkostí v pekařství Sunshine.“

„To je geniální.“ Odkáshlu si, zhluboka si povzdechnu a položím jí ruku na paži. „Ale něco ti musím říct. Grep nemá rád nikdo. Dokonce ani v makronce.“

V zelených očích jí zasvitne, jako by měla nějaký tajemství. „Ách, ale to jsi neochutnal moji grepovou makronku. Příště ti ji udělám. Je to mňamka. Slibuju.“ Zdvihne ruce a utáhne si culík. Konečky jejích hnědých vlasů jsou růžové. Zářivá barvy ve vlasech mě normálně nechávají chladným, ale na Josie to nějak funguje. Hodí se to k její osobnosti. Je zářivá a společenská. Přátelská a veselá. Přesně ten typ, kterému sedne růžovej melír a kterej prodává dorty, sušenky a sedmivrstvý řezy – teď navíc i sladký sushi – ve veselým pekařství na Upper West Side.

Hodí se k tomu celým vzhledem – měkkými křivkami, přátelským úsměvem, vřelýma očima, zajímavými vlasy a energickým přístupem. Nikoho nemůže překvapit, že když jsem se s ní před asi deseti lety seznámil, hned se z ní stala moje nejlepší kamarádka. Josie prostě nejde nemít rád.

A to ani nemluvím o jejích kozách. Vidíte? Takhle jsem slušnej.

Dá mi ještě dvě další ochutnávky a ani z jedný nejsem kdovíjak unešenej. Řeknu jí to a ona jen přikývne a poděkuje. Strčí ruku do sáčku a vytáhne něco, co vypadá jako rolka z piškotovýho dortu obalená karamelkou, která má představovat mořskou řasu.

„Zkus tuhle,“ řekne a podá mi kousek. Větvemi blízkýho stro-mu zašustí letní vánek.

Tázavě nadzdvihnu obočí. „Nejsou piškotový dorty nezdravý?“

Mrkne na mě. „Copak to nevíš? Všechno dobrý je nezdravý.“

„A my přesto předstíráme, že to tak není.“

„Navíc tohle není jen tak obyčejnej dortík,“ dodá a ukáže na sushi.

„A co to je? Jeho bratranec? Prdlík? Trotlík?“

„Spíš Bertík,“ rozesměje se. „Můj vlastní. Upekla jsem ho a přinesla na hodinu. Není tak přeslazený. Na,“ pobídne mě.

Kousnu si a vykulím oči. „Ty krásó. To musíš prodávat.“

„Jsem tak ráda, že ti chutná,“ usměje se. „A teď sis poctivě odsloužil směnu jako můj oblíbený ochutnávač. Víš vůbec, jak to pro mě bylo hrozný, když jsi byl v Africe?“

„Ani si neumím představit, jakým peklem sis musela projít, když jsem tu nebyl.“ Strávil jsem rok v zahraničí s Lékaři bez hranic. Působil jsem ve Středoafričské republice a pomáhal lidem, který nejvíc postihl tamější ozbrojený konflikt a politická nestabilita. Prožil jsem tam ty nejnáročnější, ale i nejspokojivější chvíle. Udělaly ze mě lepšího doktora a doufám, že i lepšího člověka.

Ale rozhodně mi tam chyběly Josiiny ochutnávky dobrot.

„Bylo to těžký, Chasi,“ poškádlí mě s vážným výrazem ve tváři. „Přežívala jsem den po dni.“

„A když je řeč o těžkých dnech... Dnes nám na pohotovost přišel týpek,“ začnu, protože vím, že Josie historky z pohotovosti miluje. Svitne jí v očích a promne si ruce, jako by říkala *tak to vysyp*. „Testoval pevnost lustru,“ řeknu a potom vyličím zbytek Aquamanova dobrodružství.

Zašklebí se a potom se rozesměje. „No, tak na tohle moje šílený ráno nemá.“

Privrhu víčka. „Neříkej mi, že sis to rozdala s mixérem!“

„Haha. Ne. Minulej týden jsem si začala hledat novou spolubydlící, když se teď Natalie odstěhovala.“

„Jo?“ Natalie je Josiina bývalá spolubydlící. Vzala si Wyatta a nastěhovala se k němu.

„Je to na palici. Dnes ráno se u mě stavila žena, která odpověděla na můj inzerát, a chtěla vědět, kdy mívám ‚hodiny ticha‘. Jako v kolik hodin večer by povinně musela zhasnout.“ Josie na mě vrhne pohled, kterým mi dá najevo, jak uhozený to podle ní je.

„Řekla jsi jí, kdy je v Josiině království večerka?“

„V devět hodin, na minutku přesně,“ prohlásí škrobeně a narovná se. „Ale už jsem se nenamáhala dodat, že po devátý se rozjíždím a dívám se na hlasitý a sprostý seriály na HBO.“

„Jako by snad existovaly nějaký jiný.“

Poklepe mi na nohu. „Ale to nemá na dámu, kterou zajímalo, jestli jsou v domě povolení hadi.“

„To si děláš prdel,“ ucuknu. Zvládám krev, vnitřnosti a všemožný cizí tělesa na místech, kam nepatří, ale zvířata, co se plazí? Ne. To bych nedal.

„Hadi. Proč to musí být hadi?“ zeptáme se oba současně, přesně jak to bylo v *Dobyvatelích ztracené archy*.

Zachvěje se. „Přísahám, nedělala jsem nic jinýho, než že jsem hledala spolubydlící. Přehlídka cvoků začala, hned jak jsem do inzerátu napsala, že jako spolubydlící hledám svobodnou ženu mezi dvaceti a třiceti. Hned *další* žena, která odpověděla, chtěla vědět, jestli budu večer péct. Řekla, že ‚i když můj byt voní naprosto božsky‘, potřebuje se ujistit, že po osmé večer její nosní dírky vůně dortu obtěžovat nebude. Vyslovila to, jako by to snad bylo leštidlo na boty nebo něco podobně odpornýho.“

„A vidíš? Mně by to nevadilo. Přede mnou bys mohla péct kdykoli.“